

Vážené kolegyně a kolegové,

bez práce nejsou koláče... všechno má svoji cenu...

Bandlní úsloví, opředená pavučinou a zapadaná prachem. Reflektují archaický názor, že vše dobré je nutné si nějak zasloužit, že nic není zadarmo. Společnost pádí za jiným výkladem světa – měj se co nejlépe a moc za to neplat. Zřejmě to tak úplně neplatí v prostředí, ve kterém působíme, tedy v nemocnicích, v ambulancích, ve vědě, avšak nálada ve společnosti, viděna prizmatem médií, není právě nakloněna představě odměny, jejíž výše je úměrná vynaložené práci. Pokud chceme zůstat u přísloví, tak spíše platí hodně muziky za málo peněz.

Sám jsem se vždy přikláníl k tomu staromódnímu vidění světa, ale před rokem se na mně usmálo nezasloužené štěstí. Na brněnském Metropolitním plese losovali tombolu. Nesledoval jsem tuto akci, protože v souladu s mým výše uvedeným názorem jsem v tombole nikdy nic nevyhrál. (Pardon, jednou ano. Začátkem devadesátých let jsem byl pozván na country bál. Neplatil jsem lístek, tak abych se organizátorovi nějak revanšoval, zakoupil jsem losy do tomboly asi za 200 Kč. Vyhrál jsem jeden balíček prezervativů s malinovou příchutí). Nyní se losovalo podle míst u stolu. Najednou přátelé konstatovali, že vyvolali náš stůl. Bylo to moje místo, a tak jsem si šel ke konferenciérovi pro malý balíček, o který se ovšem hlásila také dívka od jiného stolu. Jak se ukázalo omylem. Vypadala velmi zklamaně, a tak jsem jí ten balíček nabídl (viz také mé předchozí zkušenosti s výhrami). Ona se na mně podívala velmi pochybovačně a odešla. Když jsem se posadil, manželka pravila, že již hraje hudba. Asi jsem vyhrál hlavní cenu. Balíček jsem rozbalil, na krabičce stálo Maurice Lacroix a blýskaly se v něm hodinky. Vzápětí přišla distingovaná dáma, představila sebe i své klenotnictví a poučila mne, jak s vzácným mechanickým chronometrem zacházet a výhru ocenila na třicet tisíc. Teď jsem tedy měl hodinky odpovídající mému společenskému postavení (dříve jsem si ovšem nevšiml, že hodinky slouží něčemu jinému, než je měření času), a tak jsem je nosil, přestože byly poněkud nepohodlné. Přece nenechám tak drahé hodinky odpočívat ve skříni. Během půl roku se dvakrát nepozorovaně zastavily a pak samy rozešly. Dvakrát jsem je reklamoval, dvakrát byly důkladně zkontrolovány a dvakrát mi bylo řečeno, že jde o dokonalý výrobek v dokonalém stavu. Podle elegantní dámy v elegantním hodinářství byla chyba nejspíše ve mně. Hodinkám zřejmě chybí na mé ruce dostatek pohybu, kterým se samy natahují (kdo mne zná, ví, že klidová poloha není pro mne právě typická). Nejspíše si mysleli, že jsem kverulant. Když se zastavily potřetí a jenom náhodou jsem nezmeškal letadlo, hodinky značky Maurice Lacroix jsem vrátil do vkusné krabičky a uložil do skříně. Z ní jsem vytáhl mé dvacet let staré swatchky. Status nestatus, jdou přesně. A poučení? Nic není zadarmo.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou těší

*prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.
předseda redakční rady*

Poděkování

Děkujeme všem autorům, recenzentům a členům redakční rady za odbornou spolupráci při tvorbě časopisu Neurologie pro praxi v loňském roce. A všem čtenářům za jejich přízeň.

Redakce